

Nora Roberts

Het begin

Het einde is gekomen. Nu gaat het beginnen.

ISBN 978-90-225-8157-5

ISBN 978-94-023-0963-8 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Year One*

Oorspronkelijke uitgever: St. Martin's Press, New York

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: DPS Design & Prepress Studio/Trevillion

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Nora Roberts

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Logan, voor het advies

DE PLAAG

De ziel luistert naar het zachte stemmetje, niet naar het oorverdovende kabaal van het onheil.

— WILLIAM DEAN HOWELLS

1

Dumfries, Schotland

Toen Ross MacLeod de trekker overhaalde en de fazant uit de lucht schoot, kon hij niet weten dat hij zichzelf had gedood. En miljarden anderen.

Op een koude, vochtige dag, de laatste van wat zijn laatste jaar zou zijn, was hij aan het jagen met zijn broer en zijn neef, lopend over het knerpende, bevroren weiland onder een verbleekte, winters-blauwe hemel. Hij voelde zich gezond en fit, een man van vierenzestig die drie keer per week naar de sportschool ging en een voorliefde had voor golf (wat tot uiting kwam in een handicap van negen).

Met zijn tweelingbroer, Rob, had hij een succesvol marketing-bedrijf opgezet – dat hij nog steeds leidde – met kantoren in New York en Londen. Zijn vrouw, met wie hij al negenendertig jaar getrouwd was, was samen met Robs vrouw en de vrouw van hun neef Hugh lekker warm in de gezellige oude boerderij achtergebleven.

Met knetterende vuurtjes in stenen haarden en de ketel altijd op het vuur kozen de vrouwen ervoor om te koken en te bakken, en zich druk te maken over de komende oudejaarsavond.

Zij hoefden niet zo nodig met hun laarzen door de weilanden te banjeren.

Het boerenbedrijf van de MacLeods, dat al meer dan tweehonderd jaar van vader op zoon was overgegaan, strekte zich uit over meer dan tachtig hectare. Hugh hield er bijna net zoveel van als van zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen. Vanuit het weiland dat ze overstaken, kon je ver weg in het oosten de heuvels zien oprijzen. En niet zo heel veel verder naar het westen kwam de Ierse Zee aanrollen.

De broers en hun gezinnen reisden wel vaker samen, maar deze jaarlijkse trip naar de boerderij bleef toch een hoogtepunt voor iedereen. Als kind hadden ze in de zomer vaak een maand op de boerderij doorgebracht, rennend door de weilanden met Hugh en zijn broer Duncan – die nu dood was als gevolg van het soldatenleven waarvoor hij had gekozen. Ross en Rob, de stadsjongens, hadden zich altijd vol overgegeven op de boerderijklassen gestort die hun oom Jamie en tante Bess hun opdroegen.

Ze hadden leren vissen, jagen, kippen voeren en eieren rapen. Ze hadden door de bossen en weilanden gezworven, te voet en te paard.

Vaak waren ze, op donkere avonden, het huis uit geslopen en naar hetzelfde weiland gelopen als waar ze nu liepen, om geheime samenkomsten te houden en te proberen de geesten op te wekken binnen de kleine steencirkel die de plaatselijke bewoners *sgiath de solas*, ‘schild van licht’, noemden.

Het was hun nooit gelukt, noch hadden ze ooit de feeën en elfen weten op te sporen van wie jongens wisten dat ze door de bossen dwaalden. Hoewel Ross zwoer dat hij eens, tijdens een midernachtelijk avontuur, toen zelfs de lucht zijn adem inhield, een duistere aanwezigheid had gevoeld, het ruisen van de vleugels ervan had gehoord en zelfs de smerige adem ervan had geroken.

Dat hij had gevoeld – zo beweerde hij altijd – dat die adem hem werd ingeblazen.

Als paniekerige tiener was hij gestruikeld in zijn haast om uit de cirkel te vluchten, en had hij de muis van zijn hand opgehaald aan een steen binnen de cirkel.

Een enkele druppel van zijn bloed raakte de grond.

Als volwassen mannen lachten ze er nog steeds om, plaagden ze hem vanwege die nacht lang geleden, en koesterden ze de herinneringen.

En als volwassen mannen hadden ze hun vrouwen, en later ook hun kinderen, meegenomen naar de boerderij in een jaarlijkse belevaart die begon op tweede kerstdag en eindigde op 2 januari.

Hun zoons en schoondochters waren juist die ochtend naar Londen vertrokken, waar ze met vrienden het nieuwe jaar zouden inluiden – en nog een paar dagen aan zaken zouden besteden. Al-

leen Ross' dochter, die zeven maanden zwanger was van haar eigen tweeling, was in New York achtergebleven.

Ze was een etentje voor haar ouders aan het plannen om hun thuiskomst te vieren, een etentje dat er nooit van zou komen.

Maar op die verkwikkende laatste dag van het jaar voelde Ross MacLeod zich net zo fit en vrolijk als de jongen die hij was geweest. Hij verbaasde zich over de rilling die heel even over zijn rug liep en over de kraaien die boven de steencirkel cirkelden en krassten. Maar nog terwijl hij het van zich af schudde, steeg de fazant-haan op in een kleurige vlaag tegen de bleke hemel.

Hij hief het kaliber-12-hagelgeweer dat zijn oom hem voor zijn zestiende verjaardag had gegeven en volgde de vlucht van de vogel. Het zou kunnen dat hij de schaaftwond van meer dan vijftig jaar geleden even voelde steken in de muis van zijn hand, en dat hij hem daarna nog iets langer voelde kloppen.

Maar toch...

Hij haalde de trekker over.

Toen het schot door de lucht knalde, kregen de kraaien, maar ze stoven niet op. In plaats daarvan maakte een ervan zich los van de groep alsof hij de prooi wilde weggrissen. Een van de mannen lachte toen de aansnellende vogel tegen de vallende fazant botste.

De dode vogel raakte het midden van de steencirkel. Zijn bloed bevleekte de bevroren grond.

Rob klemde een hand om Ross' schouder en de drie mannen grijnsden terwijl een van Hughes vrolijke labradors wegrende om de vogel te gaan halen. 'Zag je die rare kraai?'

Ross schudde zijn hoofd en lachte weer. 'Die heeft vanavond geen fazant te eten.'

'Maar wij wel,' zei Hugh. 'Dat is drie voor ieder, genoeg voor een feestmaal.'

De mannen verzamelden hun vogels en Rob haalde een selfiestick uit zijn zak.

'Altijd voorbereid.'

En dus poseerden ze – drie mannen met rode wangen van de kou, allemaal met de stralend blauwe ogen van de MacLeods – voordat ze aan de aangename wandeling terug naar de boerderij begonnen.

Achter hen trok het warme bloed van de vogel, het leek wel door vlammen verhit, in de bevroren grond. En toen begon het te pulseren, terwijl het schild dunner werd en begon te barsten.

De succesvolle jagers marcheerden op een rij langs de velden met wintergerst dat wuifde in de zachte wind, en langs schapen die op een heuveltje graasden. Een van de koeien die Hugh daar hield om vet te mesten en te slachten loeide loom.

Terwijl ze zo liepen, bedacht Ross, een tevreden man, hoe gezevend hij was dat hij het ene jaar eindigde en het andere begon op de boerderij met degenen die hij liefhad.

Er kwamen wolkjes rook uit de schoorstenen van het stevige stenen huis. Toen ze dichterbij kwamen, stoven de honden, waarvoor de werkdag erop zat, vooruit om te stoeien en te spelen. De mannen, die het klappen van de zweep kenden, sloegen af in de richting van een schuurtje.

Hughs vrouw Millie, de boerin en zelf een boerendochter, trok een grens bij het schoonmaken van wild. Dus namen ze die taak zelf ter hand en namen plaats op een bankje dat Hugh speciaal voor dat doel had gemaakt.

Ze praatten wat – over de jacht, over de maaltijd die hun wachtte – terwijl Ross een scherpe schaar pakte om de vleugels van de fazant af te knippen. Hij maakte hem schoon zoals zijn oom hem had geleerd, dicht bij de borst knippend. De delen voor de soep gingen in een dikke plastic zak voor de keuken. Andere delen verdwenen in een andere zak om weg te gooien.

Rob stak een afgehakte kop omhoog en maakte kakelgeluiden. Ross moest er onwillekeurig om lachen, en hij keek even op. Hij haalde zijn duim open aan een gebroken botje.

‘Shit,’ mompelde hij, en gebruikte zijn wijsvinger om het bloed te stelpen.

‘Je weet toch dat je daarvoor moet uitkijken?’ zei Hugh, een afkeurend geluidje makend.

‘Ja, ja. Het is de schuld van die grappenmaker daar.’ Hij stroopte de huid af en het bloed van de vogel mengde zich met dat van hem.

Toen het werkje klaar was, wasten ze de schoongemaakte vogels in ijskoud water dat ze uit de bron hadden gepompt, en droegen ze toen het huis in, naar de keuken.

De vrouwen zaten bij elkaar in de grote boerderijkeuken, waar de lucht gevuld was met bakgeuren en met warmte van het vuur dat in de haard smeulde.

Het maakte allemaal zo'n huiselijke indruk op Ross – een perfect tafereel – dat het pijn deed in zijn hart. Hij legde zijn vogels op het brede aanrecht en greep zijn vrouw vast in een omhelzing die haar aan het lachen maakte.

'De terugkeer der jagers.' Angie gaf hem een snelle, klinkende zoen.

Hughs Millie, met haar krullende rode haardos hoog opgestoken, knikte goedkeurend naar het hoopje vogels. 'Genoeg om te roosteren voor ons feestmaal en nog over te houden om tijdens het feest op te dienen. Wat dacht je ervan om dan een paar pasteitjes met fazant en walnoot te maken? Jij bent daar dol op, kan ik me herinneren, Robbie.'

Hij grijnsde en klopte op de buik die boven zijn riem uitpuilde. 'Misschien moet ik naar buiten gaan en er nog een paar vangen zodat er ook wat overblijft voor de anderen.'

Rob's vrouw, Jayne, prikte met een vinger in zijn buik. 'Aangezien je je weer als een varken gaat gedragen, zullen we je even aan het werk zetten.'

'Dat zullen we zeker,' beaamde Millie. 'Hugh, kunnen jij en de jongens de lange tafel de grote salon in sjouwen voor het feest? En gebruik mijn moeders lange kanten tafellaken. Ik wil er ook de mooie kandelaars op. En haal de extra stoelen uit de kast en zet ze bij de tafel.'

'Waar we ze ook neerzetten, je wilt daarna toch dat ze ergens anders komen.'

'Dan kun je maar beter meteen beginnen.' Millie keek naar de vogels en wreef in haar handen. 'Oké, dames, de mannen zijn aan het werk gezet, wij gaan ook aan de slag.'

Een gelukkige familiegroep had haar feestmaal, van gebraden wilde fazant gekruid met dragon, gevuld met sinaasappel, appel, sjalotjes en salie, gegaard op een mix van wortelen, aardappelen en tomaten. Met doperwten en mooi bruinbrood uit de oven met boerenboter.

Als goede vrienden van elkaar, oude vrienden en nog familie

van elkaar ook, genoten ze van de laatste maaltijd van het jaar met twee flessen Cristal-champagne, die Ross en Angie speciaal voor deze gelegenheid hadden meegenomen uit New York.

Buiten sneeuwde en waaide het zachtjes terwijl ze afruimden en afwasten, allemaal nog nagenietend en vooruitkijkend naar het komende feest.

Brandende kaarsen, knappende vuurtjes, meer eten – waar twee dagen aan was gewerkt – op de tafels uitgesteld. Wijn, whisky en champagne. Traditionele vruchtensappen naast scones, haggis en kaas voor de viering van Hogmanay, het Schotse nieuwjaarsfeest.

Sommige burens en vrienden kwamen al vroeg, voordat de klok twaalf uur sloeg, om te eten, te drinken en te roddelen, om met de voeten mee te tikken op de muziek van doedelzakken en violen. En dus was het huis gevuld met geluid, gezang en gezelschap toen de oude klok aan de muur om middernacht luid sloeg.

Het oude jaar stierf bij de laatste slag van de klok en het nieuwe jaar werd begroet met gejuich en gezoen, en met stemmen die zich verhieven in ‘Auld Lang Syne’. Dit alles sloot Ross sentimenteel in zijn hart met Angie tegen zijn zij gedrukt, en zijn broers arm in die van hem gehaakt.

Toen het lied eindigde, toen de glazen werden geheven, zwaaide de voordeur wijd open.

‘De *first-footer!*’ riep iemand uit.

Ross keek naar de deur, in de verwachting dat een van de jongens van Frazier of misschien Delroy MacGruder binnen zou komen. Allemaal donkerharige jongens met een goed karakter, zoals de traditie vereiste: zo moest de eerste die in het nieuwe jaar het huis binnenkwam zijn om er zeker van te zijn dat hij geluk zou brengen.

Maar het enige wat binnenkwam, was de wind, wat sneeuw en de diepe duisternis van het platteland.

Aangezien hij het dichtstbij stond, liep Ross zelf naar de deur, keek naar buiten en stapte naar buiten. De kilte die door hem heen ging, schreef hij toe aan de windvlaag en de vreemde, betekenisvolle stilte onder de wind.

Lucht die zijn adem inhield.

Was dat een geruis van vleugels, een lange schaduw – duister op duister?

Met een kortdurende huivering liep Ross MacLeod weer naar binnen, een man die nooit meer van een feestmaal zou genieten of nog een Nieuwjaar zou verwelkomen, en werd zodoende de first-footer.

‘Heb hem zeker niet op de klink gedaan,’ zei hij, terwijl hij de deur dichtdeed.

Nog steeds verkild stapte Ross naar het haardvuur en hield zijn handen uit naar de vlammen. Een oude vrouw zat naast het vuur, met haar sjaal strak om zich heen geslagen. Haar stok stond tegen haar stoel. Hij kende haar als de overgrootmoeder van de jongens van Frazier.

‘Kan ik u een whisky aanbieden, mevrouw Frazier?’

Ze stak een dunne hand met ouderdomsvlekken uit en pakte zijn hand met verrassend veel kracht vast toen hij die aanbood. Haar donkere ogen boorden zich in die van hem.

‘t Is al zo lang geleden geschreven dat de meesten het zijn vergeten.’

‘Wat?’

‘Het schild zou gebroken worden, de stof gescheurd, door het bloed van de Tuatha Dé Danann. Daarom volgen nu het einde en het verdriet, de twist en de angst – het begin en het licht. Ik had nooit gedacht het nog mee te maken.’

Hij legde een hand op die van haar, teder, toegeeflijk. Sommigen, wist hij, zeiden dat ze een helderziende was. Anderen zeiden dat ze ze niet allemaal meer op een rijtje had. Maar de kilte stak hem opnieuw, een ijspriet onder in zijn ruggengraat.

‘Het begint met jou, kind van de ouden.’

Haar ogen werden donkerder en haar stem lager, waardoor er een nieuwe siddering van angst over zijn ruggengraat liep.

‘Daarom staan er nu, tussen de geboorte en de dood van de tijd in, krachten op – zowel die van het duister als die van het licht – uit de lange sluimer. Nu begint de bloedige strijd tussen die twee. En met de bliksem en de barens pijn van een moeder komt De Ene die het zwaard hanteert. De graven zullen talrijk zijn, met dat van jou als eerste. De oorlog zal lang duren en er is geen einde geschreven.’

Even was er medelijden zichtbaar op haar gezicht toen haar

stem weer dunner werd en haar ogen helderder. ‘Maar er is geen schuld, en zegeningen zullen komen wanneer magische krachten, al lang geleden aangekondigd, weer ademen. Er kan vreugde zijn na de tranen.’

Met een zucht gaf ze een zacht kneepje in zijn hand. ‘Ik wil wel een whisky, dank je wel.’

‘Natuurlijk.’

Ross zei tegen zichzelf dat het belachelijk was dat hij zich zo van zijn stuk liet brengen door haar onzinnige woorden, door die priemende ogen. Maar hij moest zichzelf tot bedaren brengen voordat hij de whisky voor haar inschonk – en ook een voor zichzelf.

De kamer hield verwachtingsvol de adem in toen er dreunend op de deur werd gebonkt. Hugh deed open voor een van de jongens van Frazier – Ross kon niet zeggen welke – die werd begroet met applaus en plezier toen hij binnenkwam met een grijns en een brood.

Maar het moment dat geluk had kunnen brengen was al voorbijgegaan.

Toch was Ross, tegen de tijd dat de laatste gasten rond vier uur die nacht weggingen, zijn ongemakkelijke gevoel weer vergeten. Misschien dronk hij iets te veel, maar de avond was er om feest te vieren, en hij hoefde alleen maar naar boven te strompelen om naar bed te gaan.

Angie liet zich naast hem in bed glijden – niets kon haar ervan weerhouden om haar make-up eraf te halen en haar nachtcrème aan te brengen – en zuchtte.

‘Gelukkig Nieuwjaar, liefje,’ mompelde ze.

Hij sloeg in het donker een arm om haar heen. ‘Gelukkig Nieuwjaar, liefje.’

En Ross viel in slaap. Hij droomde over een bebloede fazant die binnen de kleine steencirkel op de grond viel, over kraaien met zwarte ogen die met zovele rondcirkelden dat ze de zon verduisterden. Van een wind die jankte als wolvengehuil, van bittere kou en van felle hitte. Van gehuil en geweeklaag, het gebeier en gebel van de tijd die voorbijraast.

En een plotselinge, afgrijselijke stilte.

Hij werd ver na het middaguur wakker met een bonkend hoofd

en een zwakke maag. Omdat hij de kater aan zichzelf te danken had, dwong hij zichzelf om op te staan, op de tast naar de badkamer te lopen en op zoek te gaan naar wat aspirine in het medicijntasje van zijn vrouw.

Hij nam er vier in en dronk twee glazen water om zijn pijnlijke keel te verzachten. Hij nam een hete douche en omdat hij zich iets beter voelde, kleepte hij zich aan en ging naar beneden.

Hij liep de keuken in waar de anderen om de tafel zaten voor een brunch met eieren, scones, bacon en kaas. De geur, en in veel mindere mate de aanblik, van het voedsel zorgde ervoor dat zijn maag zich heftig omdraaide.

‘Hij is weder opgestaan,’ zei Angie met een glimlach. Toen legde ze haar hoofd in haar nek en bestudeerde zijn gezicht terwijl ze haar blonde haar naar achteren streek. ‘Het ziet eruit of je het zwaar hebt, liefje.’

‘Je ziet er inderdaad een beetje beroerd uit,’ zei Millie instemmend, en ze duwde haar stoel naar achteren. ‘Ga maar zitten, dan zal ik een lekker kopje voor je inschenken.’

‘Een glas gemberbier is goed voor wat hem scheelt,’ schreef Hugh voor. ‘Dat is het allerbeste voor een kater.’

‘We hebben allemaal aardig wat gedronken.’ Rob klokte zijn thee naar binnen. ‘Ik voel me zelf ook een beetje brak. Het eten hielp wel.’

‘Dat sla ik voorlopig even over.’ Hij nam het glas gemberbier van Millie aan, mompelde een bedankje en nam er voorzichtig een slokje van. ‘Ik denk dat ik even een luchtje ga scheppen, om mijn hoofd leeg te maken. En om mezelf eraan te herinneren waarom ik te oud ben om te drinken tot het bijna ochtend is, verdorie.’

‘Jij zegt het.’ En hoewel hij er zelf ook een beetje bleek uitzag, nam Rob een hap van een scone.

‘Ik zal altijd vier minuten op je voor liggen.’

‘Drie minuten en drieënveertig seconden.’

Ross trok zijn laarzen en een dikke jas aan. Denkend aan zijn zere keel sloeg hij een sjaal om zijn hals en zette hij een pet op. En nadat hij de thee die Millie hem in een grote beker aanbood had aangenomen, liep hij naar buiten, de koude, verfrissende lucht in.

Hij nam slokjes van de sterke, gloeiendhete thee en begon te

lopen terwijl Bilbo, de zwarte labrador, gezellig naast hem kwam lopen. Hij liep een heel eind en besloot dat hij zich beter voelde. Katers konden heel vervelend zijn, dacht hij, maar ze duurden niet lang. En hij was niet van plan zijn laatste uren in Schotland door te brengen met piekeren over dat hij te veel whisky en wijn had gedronken.

Een kater kon een opwekkende wandeling met een brave hond niet verpesten.

Hij merkte dat hij hetzelfde weiland overstak als waar hij de laatste fazant van de jacht had neergehaald. En dat hij naar de kleine steencirkel toe liep waar de fazant was gevallen.

Was dat het bloed ervan op het winters-bleke gras onder het dunne laagje sneeuw? Was het zwart?

Hij wilde er niet dichterbij komen, wilde het niet zien. Toen hij zich omdraaide, hoorde hij iets ritselen.

De hond gromde laag in zijn keel toen Ross zich omdraaide om naar het bosje oude, knoestige bomen te kijken dat aan de rand van het weiland stond. Er was daar iets, dacht hij, en hij kreeg het opnieuw koud. Hij kon het horen bewegen. Kon een geritsel horen.

Gewoon een hert, hield hij zichzelf voor. Een hert of een vos. Misschien een wandelaar.

Maar de hond ontblootte zijn tanden, en het haar op Bilbo's rug stond rechtoverend.

'Hallo?' riep Ross, maar hij hoorde alleen het slinkse geritsel van beweging.

'De wind,' zei hij ferm. 'Gewoon de wind.'

Maar hij wist, net zoals hij had geweten toen hij een jongen was, dat het dat niet was.

Hij liep een paar stappen achteruit, terwijl zijn ogen de bomen afzochten. 'Kom op, Bilbo. Kom op, laten we naar huis gaan.'

Hij draaide zich om en begon snel weg te lopen. Hij voelde de spanning op zijn borstkas opkomen. Omkijkend zag hij dat de hond nog steeds met gestrekte poten en overeind staande haren stilstond.

'Bilbo! Kom!' Ross klapte in zijn handen. 'Nu!'

De hond draaide zijn kop om, en een ogenblik leken zijn ogen

woest en fel, als van een wild dier. Toen liep hij op een drafje naar Ross toe, met zijn tong vrolijk uit zijn bek.

Ross hield er flink de pas in totdat hij de rand van het weiland bereikte. Hij legde een hand – die een beetje beefde – op de kop van de hond. ‘Oké, we zijn allebei gek. We gaan het nooit aan iemand vertellen.’

Zijn hoofdpijn was afgenomen tegen de tijd dat hij terugkwam, en zijn maag leek genoeg te zijn bedaard om hem wat toast met nog een kop thee toe te staan.

Ervan overtuigd dat hij het ergste achter de rug had, ging hij bij de andere mannen zitten om naar een voetbalwedstrijd op tv te kijken, en hij dommelde weg in allemaal fragmenten van duistere dromen.

Het dutje deed hem goed, en de eenvoudige kom soep die hij als avondeten at, smaakte hemels. Hij pakte zijn tassen terwijl Angie die van haar pakte.

‘Ik kruip vanavond vroeg onder de wol,’ zei hij tegen haar. ‘Ik ben behoorlijk kapot.’

‘Je ziet er... een beetje ziekig uit.’ Angie legde een hand op zijn wang. ‘Misschien ben je wel een beetje warm.’

‘Ik geloof dat ik verkouden ga worden.’

Met een kordaat knikje liep ze naar de badkamer en begon daar te rommelen. Ze kwam terug met twee heldergroene pillen en een glas water.

‘Neem deze in en ga naar bed. Het zijn verkoudheidspillen met een slaapmiddel erin, dus je gaat er ook beter van slapen.’

‘Jij denkt ook overal aan.’ Hij nam ze in. ‘Wil je tegen de anderen zeggen dat ik ze morgenochtend weer zie?’

‘Ga nou maar slapen.’

Ze stopte hem in, en daar moest hij om glimlachen. Ze kuste zijn voorhoofd.

‘Misschien een beetje warm.’

‘Ik slaap het er wel uit.’

‘Dat is je geraden.’

De volgende ochtend dacht hij dat hij dat had gedaan. Hij kon niet beweren dat hij zich echt honderd procent voelde – die doffe, zeu-